

Bay Duyarsız

Her devrin adamı olan anti-kahraman Bay Duyarsız, çocukluk dönemini; otuz dördüncü başkan Eisenhower'ın lakabının neden IKE olduğu ile ünlü ve önemli insanlarla nasıl tanışırım derdine düşerek geçirdi. Bunu düşüneceğine başka şeyler üzerine yoğunlaşsaydı sinemada Oscar, müzikte Grammy Ödülü'nü kazanabilir; hatta, Nobel Barış Ödülü'ne aday olabilecek icatlarda bulunabilirdi. Gerçi Nobel dinamiti, dağlar delinsin maden ocakları kolay açılabilsin diye icat etmiş ama ne yazık ki bu amaçla çok az kullanılmıştı. Tıpkı 'engelli' asansörlerini asıl kullananlarının kendini normal olarak adlandıran, engeli asıl icat edenler olması gibi...

Günlerden bir gün mezarlığın önünden geçerken içinden bir ses içeri girmesini söyledi. İç sesini dinlemeyecek kadar duyarsız anti-kahraman, mezarlığın girişinde yerde gördüğü bozuk paralara yönelmiş bulunarak, acaba daha para bulabilir miyim düşüncesiyle çoktandır ölmüş insanlığın son istirahatgahı olan mezarlığın içine girdi. Paragöz anti-kahramanın gözüne, mezarlığın girişinde bir heykel çarptı. Başına güneş geçtiği için midir bilinmez heykelin ona göz kırptığını gördü. Dilek kuyusu misali Eisenhower'a lakabının açılımını sorması için heykelin fırsat olabileceğini düşündü. Heykel onunla konuşmaya başladı. Bay Duyarsız, heykelin pil ile mi güneş enerjisi kullanarak mı konuşabildiğini düşünedursun, kendini bir anda bir sinema salonunun içinde kendi geçmişi ona gösterilirken buldu. Bunun bir kabus olduğunu kendine inandırmaya çalışırken sinema perdesinde, bundan yirmi yıl önce arabasıyla yaptığı kazayı gördü. Ortalıkta kimse var mı diye baktıktan sonra kaçan Duyarsız'ı demek ki birileri gizli kameraya çekmişti. Ne tuhaf, onun gençliğinde mobese kameraları da yoktu halbuki...

Perdeden kulağına, çarpmış olduğu yedi aylık hamile kadının çılgınlıkları yankılanmaktaydı. Sonra perdede güzeller güzeli bir kız bebek belirdi. Yaptığı kazayla bebeğin işitme, annesinin ise yürüme yetisini kaybetmesine neden olmuştu. Bunu, heykel sayesinde şimdi öğreniyordu. Şimdi perdede sekiz yaşlarında, beline kadar uzanan kızıl kıvrıkcık saçları rüzgarda çilli suratını kaplayan yeşil gözlü bir kız çocuğu vardı. Doğumuyla başlayan sessizlik dışında bir şeyle tanışmamış kız, kendini okulda kendi gibi aynı kaderi paylaşan çocuklarla oynarken gördü.

Bay Duyarsız'ın içinde bugüne kadar göğüs kafesinin içinde yer alan yerde bir kıpırdanma oldu. Bugüne kadar önemsiz gördüğü kazayı yapmasaydı küçük bir çocuğun dünyasından sesleri kopartıp almayacaktı... Bir anda kendini, tekrar mezarlıkta ama bu sefer heykelin dibinde uyurken beli tutulmuş buldu.

Bir anda, ne zamandır aklına bile gelmemiş olan annesini ziyaret etmek istedi. Ne de olsa kadının evini türlü bahanelerle elinden alarak o eve yerleşmişti. Ziyaret sırasında gönlünü almak için çiçek almayı istedi. Önce, bankadan para çekmesi gerekiyordu. Banka ATM'leri çok alçaktaydı, nedenini düşündü. Belki de hayatında ilk defa IKE ve ünlüler dışında bir şeyi düşünüyordu. Beli tutuk olduğundan eğilemeyecek durumda hissediyordu kendini...

O sırada tekerlekli sandalyede bir kadın para çekmek için ATM'ye yanaştı. Kadının suratına dikkatlice bakınca birkaç dakika önce perdede ona seyrettirilen, arabasıyla çarptığı kadın olduğunu gördü! Eğilemediği için kadından yardım isteyecekti sonra vicdan azabıyla vazgeçti.

Yürümeye devam ederken kaldırımında görmeyene engel olan kazı çalışmasını gördü.

Yanına gidip koluna girmek isteyip istemeyeceğini sorduğunda artık anti-kahraman duyarlı olma yolunda ilk adımı atmaya başlamıştı. Kaldırım taşlarının gelişigüzel yerleştirilmesi yüzünden yerinden çıkmış taşa takılarak düştü ve acılar içinde kıvranmaya başladı. Yanındaki görmeyen ise yolların bu engel teşkil eden olumsuzluklarını ezberlemek zorunda bırakıldığından dimdik ayakta durdu ve acılar içinde kıvran Bay Duyarsız için ambulansı aradı. En yakın hastaneye kaldırılan Duyarsız, iki dizinin de kırılması sonucu bir süreliğine tekerlekli sandalyeye mahkum kalmıştı.

Zorla el koyduğu annesinin evi, beşinci katında bulunuyordu, üstelik apartman eski olduğundan asansör de yoktu! Bugüne kadar komşularını tanımaya tenezzül bile etmemiş Bay Duyarsız'a yine o önemsemediği komşuları ona yardım ederek beşinci kata taşıdı. Evdeki ilk günü sıkıcı geçti. İkinci günü ilk işi sinemaya gitmek olacaktı. Yine komşularına telefon açarak yardım istedi ve onu beş kat aşağıya taşıdılar. Evinin yakınındaki sinemanın önüne geldiğinde tekerlekli sandalyeyle çıkamayacağını fark etti. Sokaktan geçen yürüyemeyen tekerlekli sandalyesinden Bay Duyarsız'a seslendi. 'Mimarisinde bizlerin çıkabileceği rampa yok!' Bugüne kadar rampaları bebek arabası için zannetmişti oysa! Çevreden geçenlerden yardım istedi, beş kişinin yardımıyla içeri girdi ve gişeye yöneldi. Sinema biletini aldı ama bu sefer de sinemanın içindeki dik merdivenler inmesi için yine yardım gerekti! Film başlamak üzereydi ve herkes yerine bir an önce yerleşme telaşına düşmüştü. Tıpkı onun eskiden yaptıkları gibi şimdi de herkes onu görmezden geliyordu! Sanki yürüyemeyenlerin sinemaya gitme hakkı yokmuş gibi... Duyarsız, ilk defa insani bir özellik göstererek ağlamaya başladı. Sokaktan geçenlerden yardım isteyerek dışarı çıkarıldı. Bugüne kadar gözlerini kaçırdığı göremeyen, yürüyemeyen ve işitemeyenlerin aslında toplum tarafından 'engellendiğini' anladı. Bağıra bağıra 'BENİ ENGELLEME' diye ağlamaya devam ederek evinin yolunu tuttu.

Kendini sağlıklı ve normal olarak adlandırılan herkes bir kaza sonucu engellenen aday olabilir. Bu öykünün devamı, toplum olarak koyduğumuz engelin farkına vardığımız gün mutlu sonla yazılabilir.

SON

